

γνώσεις του, καὶ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα κατέλιπε, μαρτυροῦσι τρανῶς περὶ τῆς ζωηρᾶς φαντασίας, τοῦ σεμνοῦ καὶ βέροντος ὕφους, τῆς πιστῆς περιγραφῆς. Ἀπλήστως ἀνεγνώσθησαν τὰ συγγράμματά του „ὅτι τὴν ἡμέρην εἰς τὸν Δούναβιν“ „Ταξείδιον εἰς τὴν Ἀνατολὴν“ καὶ τὸ ἀπαράμιλλον περιοδικὸν σύγγραμμα „ἡ Αὐστροουγγρική μοναρχία ἐν λόγῳ καὶ εἰκόνι“ οὗ τὴν προστασίαν ἀνέλαβεν ἡ σεπτὴ αὐτοῦ χήρα. Καὶ ὡς ῥήτωρ ὁ Ροδόλφος τὰ μάλα εὐδοκίμησε, δυνηθεὶς νὰ ἐνδύῃ ἰδέας πλουσίας μὲ γλῶσσαν καλλιπεπῆ. Γνωστὸν ὅπόσον ἐχειροκροτήθη ἡ εὐτυχὴς φράσις του, ὅτε ὁμιλῶν κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐν Βιέννῃ Ἡλεκτρικῆς ἐκθέσεως εἶπεν, ὅτι ἡ Αὐστρία θὰ χύσῃ εἰς τὸν κόσμον „θάλασσαν φωτός“ (ein Meer von Licht).

Ὁ Ροδόλφος ἐκοσμεῖτο ὑπὸ πολλῶν πνευματικῶν προτερημάτων, ὑπὸ περισσοτέρων ἠθικῶν. Ἡ ἀφοσίωσις του πρὸς τοὺς ἐκλεκτοὺς φίλους του ἦτο μεγίστη, τοὺς δὲ γονεῖς του, καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸν πατέρα του, μέχρι λατρείας καὶ ἐτίμα καὶ ἡγάπα. Ἐν τῷ ἡθελί του ἐνεφαίνετο πολλάκις μελαγχολικόν τι καὶ ἀσταθές, ἴδιον τῇ οἰκογενεῖᾳ τῶν Βιτελσβάχων, οἷς ἀνήκεν ἐκ μητρός. Κατὰ τὰ τελευταῖα

ἰδίως ἔτη πολλάκις ὑποκάρδιος ἀγάπη μετέπιπτεν εἰς ψυχρότητα. Ἡ ἀπότομος δικοπή τῶν σχέσεων του πρὸς τὸν διδάσκαλον φυσιοδίφην Brehm, ἀνακοινώσαντα ἐτέροις μετὰ μεγάλης ἀκριτομυθίας ἐπιστολάς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μαθητοῦ, μεγάλης λύπης πρόξενος ἐγένετο εἰς τὴν εὐαίσθητον καρδίαν τοῦ Ροδόλφου.

Ἐπισκεφθεὶς τὴν αὐλὴν τοῦ Βελγίου ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ σύγγειου τὴν χαριτόβρυτον δευτερότοκον θυγατέρα τοῦ μουσοτραφοῦ βασιλέως τῶν Βέλγων Στεφανίαν, πρὸς ἣν ἀκατάσχετον ἠσθάνθη συμπάθειαν, καὶ μετὰ μεγάλης πομπῆς ἐτελέσθησαν τῇ 10 Μαΐου 1881 ἐν Βιέννῃ οἱ γάμοι του, καὶ πάντες ἐμακάριζον τὸ εὐτυχὲς ζεῦγος, πρὸς τὸ ὅποιον ἡ τύχη ἐφαίνετο φιλοδωρήσασα ἀδρᾶ τῇ χειρὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ.

Νῦν πάντα φροῦδα οἰχονται! Ὁ Ροδόλφος κοιμᾶται τὸν αἰώνιον ὕπνον ἐν τῇ κρύπτῃ τῶν Καπουκίνων ἐν μέσῳ τῶν προπατόρων του, παρὰ το πλευρὸν τοῦ ἀτυχοῦς θεοῦ του τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Μεξικικοῦ Μαξιμιλιανοῦ. Ἄλλ' ἡ ἱστορία ἐπὶ μακρὸν θὰ διηγῆται τὰς ἀρετὰς καὶ θὰ κλαίῃ τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ εὐφραντάστου ἡγεμονίδου, προῶρως βαρυνθέντος τὸν κῆμον, ὅστις μεγάλα ἀνέμενε παρ' αὐτοῦ.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΑΡΩΜΑΤΙΚΩΝ ΠΟΤΩΝ (Liqueurs).

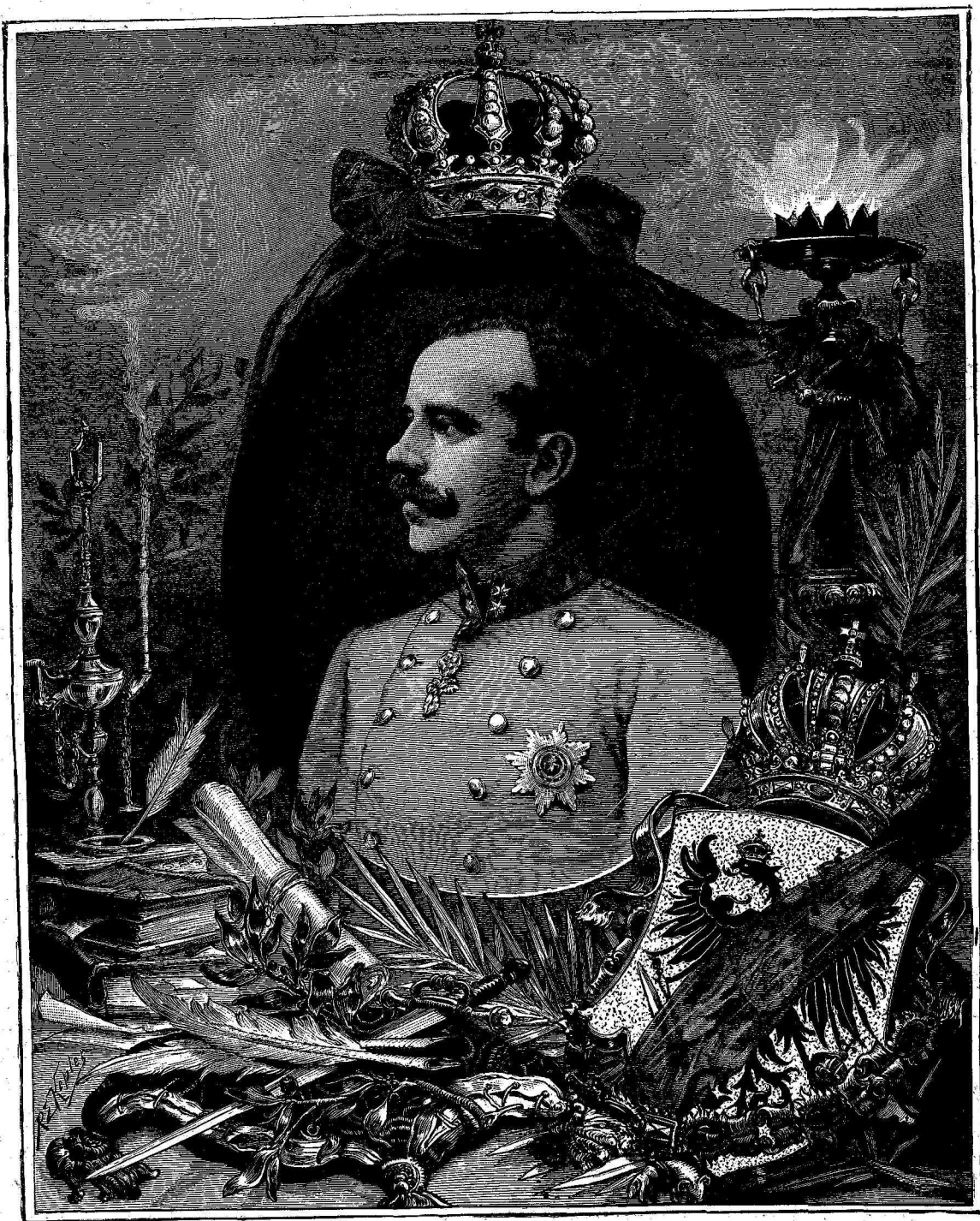
Πολλάκις μικρὰ καὶ ἀσήμαντα κατὰ το φαινόμενον πράγματα ἔχουσιν ἰκανὴν σπουδαιότητα διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν ἠθῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἴσως δὲ καὶ αἱ ἐπόμεναι ὀλίγαι σημειώσεις, αἱ σχετιζόμεναι πρὸς τὴν ἱστορίαν τῶν *βοζολίων*, δὲν εἶναι ἀνάξια τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν.

Τὰ *βοζόλια* ἐν γένει εἶναι ὡς γνωστὸν γλυκέα ποτά, παρασκευαζόμενα ἐξ οἴνοπνεύματος, ἀρωματικῶν ὑλῶν καὶ ζαχαρέως. Ἐξ αὐτῆς καὶ μόνης τῆς συνθέσεώς των ἐξάγεται ὅτι τὰ ποτά ταῦτα ἦσαν ἄγνωστα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διότι τὸ τε οἴνοπνευμα καὶ ἡ ζάχαρις εἶναι ἐφευρέσεις τῶν νεωτέρων χρόνων. Καὶ ἰσχυρίζονται μὲν τινες τῶν φιλολόγων, στηριζόμενοι ἐπὶ τινων χωρίων Ῥωμαίων συγγραφέων, ὅτι ἡ ζάχαρις (τὸ σάκχαρ εἴτε σάκχαρι ἢ σάκχαρον) ἦτο ἤδη γνωστὴ κατὰ τὴν κλασσικὴν ἀρχαιότητα, ἰδίᾳ δὲ ἀναφέρουσι χωρίον τι τοῦ Λουκάνου, ἐν ᾧ γίνεται λόγος περὶ ἀνθρώπων „πινόντων γλυκεῖς χυμοὺς ἐκ τρυφεροῦ καλάμου.“ Ἄλλὰ καὶ ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ σακχαροκάλαμον, ὅπερ ὡς γνωστὸν κατάγεται ἐκ τῶν Ἰνδιῶν, ἦτο γνωστὸν τοῖς Ῥωμαίοις, οὐδαμῶς ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἤξευρον ἐκ τοῦ καλάμου τούτου νὰ ἐξάγωσι τὸ σάκχαρι ὑπὸ τὴν ἡμετέραν τῆς λέξεως σημασίαν, τοῦτ' ἔστι τὴν σημερινὴν ζάχαριν, διότι ἠγνόουν τὸν τρόπον τῆς ἀποκρυσταλλώσεως τοῦ σακχαρώδους χυμοῦ, καὶ μόνον περιωρίζοντο εἰς τὴν ἀφέψησιν τοῦ σακχαροκάλαμου, ἐξ οὗ ἐξήγετο ὕδωρ γλυκὺ.

Πράγματι ἐφευρέθη, οὕτως εἶπεν, ἡ σημερινὴ ζάχαρις ἐν ταῖς ἀποικίαις τοῦ νέου κόσμου, ἐπομένως κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα, μάλιστα δὲ περὶ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνος ἔτυχεν ἀποδοχῆς ἐν Εὐρώπῃ, καὶ κατ' ἀρχὰς μάλιστα παρελήφθη ἐν τοῖς φαρμακοπωλείοις ὡς σπάνιον τι καὶ ἐκτάκτως πολύτιμον φάρμακον, καὶ μέχρι τῆς σήμερον δὲ γίνεται ὡς γνωστὸν ἐν τῇ ἰατρικῇ πολλαπλῇ τῆς ζαχαρέως χρῆσις. Ἄλλ' ἀκριβῶς διότι ἐν τοῖς φαρμακοπωλείοις ἐπωλεῖτο ἡ ζάχαρις δὲν ἠδύνατο κατ' ἀρχὰς νὰ λάβῃ γενικὴν ἀποδοχὴν καὶ διάδοσιν

παρὰ τῷ κοινῷ, διότι ἐθεωρεῖτο ὑπὸ πάντων ὡς ἰατρικὸν φάρμακον· προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου ἤρχισε βαθμηδὸν νὰ εἰσάγῃται καὶ διαδίδεται εἰς τὰς πλουσίας μόνον, ἐννοεῖται, οἰκογενεῖας, διότι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκεῖνους ἡ τιμὴ τῆς ζαχαρέως ἦτο ὑπέρογκος καὶ θὰ ἦτο ἴσως μέχρι τῆς σήμερον τοιαύτη, ἂν ὁ ἐκ Βερολίνου σοφὸς Marggraf δὲν ἀνεκάλυπτε τὴν ἐκ τευτλίδων ζάχαριν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεῦτερον συστατικὸν τῶν *βοζολίων* ἐν γένει, δηλ. τὸ οἴνοπνευμα, ἦτο μὲν καὶ πρότερον γνωστὸν καὶ δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι πρῶτοι οἱ Ἀραβες κατὰ τὸν ὕγδοον αἰῶνα ἐξήγαγον ἐκ τοῦ οἴνου διὰ τῆς διωλίσεως „τὸ πνεῦμα τοῦ οἴνου.“ Ὡς γνωστὸν, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκεῖνους οἱ Ἀραβες ἦσαν τὸ μάλιστα πεπολιτισμένον ἔθνος τοῦ κόσμου, τὸ μέγιστον δὲ μέρος τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, αἵτινες σήμερον προήχθησαν μέχρι τῆς τῶν τελευτήτων, βασίζεται ἐπὶ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν τῶν Ἀράβων. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις ἐν χρήσει ὄνομα τοῦ οἴνοπνεύματος alcohol (Alkohol), ὅπερ παρελήφθη καὶ ὡς χημικὸς ὄρος, κατάγεται ἐκ τῆς ἀραβικῆς γλώσσης καὶ σημαίνει κυρίως τὸ *λεπτότατον* καὶ οὐσιωδέστατον μέρος οἴουδῆποτε πράγματος (αἱ εἶναι τὸ ἀραβικὸν ἄρθρον). Ἄλλὰ τὸ οἴνοπνευμα τοῦτο, ὅπερ παρεσκευάζον οἱ Ἀραβες, δὲν ἦτο καθαρὸν καὶ μόλις ὁ ἐν ἔτει 1234 ἐν Τάλμα τῆς νήσου Μαλόρκας γεννηθεὶς Ραῦμούνδος Λούλλος ἐπειράθη νὰ ἐξαγάγῃ τὸ ὕδατῶδες μέρος τοῦ οἴνοπνεύματος δι' ἀνθρακικοῦ καλίου. Μέχρι τῶν μέσων τοῦ 13ου αἰῶνος ἡ διωλιστικὴ τέχνη ἐφυλάσσετο μυστικὴ ὑπὸ τῶν Ἀράβων, μόλις δὲ κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα ἐγένετο γνωστὴ καὶ ἐν Γαλλίᾳ. Ἄλλὰ καὶ μετὰ τὴν μέθοδον τοῦ Ραῦμούνδου Λούλλου τὸ οἴνοπνευμα δὲν ἦτο ἐντελῶς ἀπηλλαγμένον ὕδατος καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴνσκευασίαν τῶν σημερινῶν βοζολίων, μέχρις οὗ ἐν ἔτει 1696 ὁ Γερμανὸς Lowitz κατώρθωσε νὰ ἐφεύρῃ τὴν μέθοδον τῆς παρασκευῆς τοῦ σημερινοῦ οἴνοπνεύματος.

Περὶ τὰ τέλη λοιπὸν τοῦ 17ου αἰῶνος ἐκέκτητο ἤδη ἡ Εὐρώπη τὰ κυριώτερα συστατικὰ τοῦ βοζολίου, τὴν ζά-

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ ΡΟΔΟΛΦΟΣ.
Ἐγεννήθη τῇ 21 Ἀυγούστου 1858, † τῇ 30 Ἰανουαρίου 1889.

χαριν και τὸ οἰνόπνευμα, ἀπὸ δὲ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ νέου κόσμου εἶχον εἰσαχθῆ πολλὰ καὶ διάφορα νέα ἀρωματικά οὐσία, οὕτως ὥστε ὑπελείπετο μόνον ἐξωτερικὴ τις ἀφορμὴ πρὸς ἐφευρέσει τῆς κατασκευῆς τοῦ ροζολίου. Ἡ ἀφορμὴ αὕτη ἐδόθη ἐκ μέρους Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου τετάρτου, ὅστις μετὰ τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης σωματικῆς ἀδυναμίας καὶ ἀτονίας, ἣν οἱ ἰατροὶ προσεπάθουν νὰ καταπολεμήσωσι διὰ παντὸς εἶδους ἀρωματικῶν ἐκπιεσμάτων, ἅτινα ἐθεώρουν ὡς τονωτικά. Τὰ φάρμακα ταῦτα ἵνα ἔχωσιν εὐάρεστον γεῦσιν ἀναμίγνουν οἱ ἰατροὶ μετὰ οἰνοπνεύματος καὶ ζαχάρεως, καὶ ἐκ τῆς ἀναμίξεως ταύτης προήλθε τὸ βασιλικὸν ποτὸν τῶν ροζολίων κατ' ἀρχὰς ἐν εἶδει ἰατρικοῦ φαρμάκου. Ὁ Λουδοβίκος ἰδ' ἐπινεν εὐχαρίστως τὸ εὐχυμον τοῦτο ἰατρικόν, οἱ δὲ αὐλικοὶ τοῦ ἐμμύθησαν αὐτὸν ἀμέσως, διότι πᾶν ὅ,τι ἐπραττεν ὁ „βασιλεὺς Ἥλιος“ καθίστατο ἀμέσως γενικὸς συρμὸς οὐ μόνον ἐν Γαλλίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν ὅλῳ τῷ πεπολιτισμένῳ κόσμῳ. Μετ' οὗ πολὺ ἀνεκαλύφθη καὶ ἡ ἐν ὑγιεῖ καταστάσει χρησιμότης τοῦ φαρμάκου τούτου καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ροζολίου εὗρισκεν ὁσημέραι πλείονας ὁπαδούς, ἰδίᾳ δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου πέμπτου, καθ' ἣν τὰ ροζολία ἐν οὐδεμίᾳ ἀριστοκρατικῇ τραπέζῃ ἠδύναντο νὰ λείψωσι κατὰ τὰ ἐπιδέρπια.

Ἐπειδὴ τὸ ποτὸν τοῦτο ἐφευρέθη διὰ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας, ἐννοεῖται ὅτι ἐν Γαλλίᾳ ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ κατὰ πρῶτον ἔλαβε τὴν μεγίστην διὰδοσιν καὶ τελειοποιήσιν. Ἰδίᾳ δὲ τὰ μοναστήρια ἐν Γαλλίᾳ ἐκτῆσαντο μεγάλην φήμην διὰ τὰ ἐν αὐτοῖς παρασκευαζόμενα ἐκλεκτότατα καὶ ἀπαράμιλλα ροζολία. Τοῦτο δὲ οὐδόπως εἶνε παράδοξον, διότι ἐν τοῖς μοναστηρίοις παρεσκευάζοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πάντα τὰ φάρμακα, ἅτινα ἀπενέμοντο εἰς τοὺς πένητας καὶ οὐδὲν μοναστήριον ὑπῆρχεν ἀνευ φαρμακείου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰ ροζολία κατὰ πρῶτον ἐφευρέθησαν ὡς φάρμακα, δὲν εἶνε θαυμαστὸν ὅτι ἐν τοῖς μοναστηρίοις πρὸ πάντων ἡ σκευασία τῶν βασιλικῶν τούτων ποτῶν ἔλαβε τὴν ὑψίστην τελειότητα.

Τὰ ἀριστα ροζολία κατασκευάζοντο ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου πέμπτου ἐν τῷ μοναστηρίῳ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν La Côte. Αἱ μοναχαὶ τοῦ τάγματος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν Niort παρεσκευάζον εἶδος τι ἐκλεκτοτάτου ροζολίου ἐκ τοῦ φυτοῦ, τοῦ κοινῶς καλουμένου „ἀγγελίκα“ (angélique), αἱ δὲ μοναχαὶ τοῦ Belay ἐκέκτηντο μόναι τὴν συνταγὴν πρὸς παρασκευασίαν εἶδους τινὸς ροζολίου ἐκ καρύων, ὅπερ λέγεται ὅτι ἦτο τὸ ἀριστον ποτὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Αἱ πλείοσαι τῶν συνταγῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπωλέσθησαν ὅτε ἡ φοβερὰ τρικυμία τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἐμαίνετο ἐπὶ τῶν μοναστηρίων τῆς Γαλλίας. Δύο ὅμως ἐκ τῶν μοναχικῶν τάγματων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διετήρησαν μέχρι τῆς σήμερον ἡμέρας τὴν φήμην, ἣν ἐκτῆσαντο ἐκ τῆς κατασκευῆς τῶν ἐκλεκτῶν ροζολίων, οἱ Βενεδικτῖνοι καὶ οἱ Καρθουσιανοί. Εἰς ὅλον τὸν κόσμον εἶναι σήμερον γνωστὰ τὰ εὐγενέστατα ποτὰ Benedictin καὶ chartreuse. Τὸ πρῶτον τῶν ποτῶν τούτων ἐφευρέθη; ὡς καὶ τὸ ὄνομα δηλοῖ, ὑπὸ μοναχῶν τοῦ τάγματος τοῦ ἁγίου Βενεδίκτου. Τὸ μέρος, ἐνθα κατασκευάζετο μέχρι τοῦδε ὁ γνήσιος βενεδικτῖνος, ἐθεωρεῖτο τὸ μοναστήριον ἐν Fécamp ἐν τῷ νομῷ Seine Inférieure. Ἀλλὰ τὸ μοναστήριον τοῦτο δὲν ὑφίσταται πλέον, τὸ δὲ φερώνυμον τοῦ μοναστηρίου ποτὸν κατασκευάζεται ἤδη ὑπὸ βεβηλοτάτων λαϊκῶν. Τὸ δεύτερον ποτὸν la chartreuse ἐφευρέθη καὶ παρεσκευάζετο πρῶτον ὑπὸ μόνων τῶν Καρ-

θουσιανῶν μοναχῶν, ἐκ τοῦ ἀρχαιστάτου μοναστηρίου τοῦ ἐν ἔτει 1084 ὑπὸ τοῦ ἁγίου Βρούνου ἰδρυθέντος τάγματος la Grande Chartreuse, ἐν μιᾷ τῶν ἀγριωτέρων ὄρειων χωρῶν τῆς Γαλλίας. Οἱ μοναχοὶ τοῦ τάγματος τούτου ἠσυχολοῦντο μὲ τὴν φαρμακευτικὴν ἤτοι τὴν σκευασίαν ἰατρικῶν φαρμάκων, ὅτε δὲ ἐφευρέθη τὸ διὰ τὸν Λουδοβίκον ἰδ' ροζόλιον, ἐφεύρον καὶ αὐτοὶ τὴν chartreuse. Τὸ μοναστήριον κατηργήθη ἐν ἔτει 1793 κατὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν, ἀλλὰ βραδύτερον ἐν ἔτει 1816 κατελήφθη αὐθις ὑπὸ μοναχῶν. Τὸ ποτὸν chartreuse ἀπέκτησε παγκόσμιον φήμην καὶ ἐκ τῆς σκευασίας αὐτοῦ ἐκέρδιζε τὸ μοναστήριον ὑπὲρ τὸ ἡμισυ ἑκατομμύριον φράγκων κατ' ἔτος καθαρὸν κέρδος. Ἐσχάτως δὲ τραπεζικὸς τις οἶκος ἐν Λονδίῳ προσέφερε τοῖς Καρθουσιανοῖς μοναχοῖς 80 ἑκατομμύρια φράγκων ὕπως ἀγοράσῃ τὸ δικαίωμα τῆς κατασκευῆς καὶ πωλήσεως τοῦ ποτοῦ τούτου.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ μέγιστον μέρος τῶν ὑπὸ τὰ ὀνόματα Benedictiner καὶ Chartreuse πωλουμένων ποτῶν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ εἶναι κατασκευάσματα γερμανικά, τὰ ὅποια ἀποστέλλονται εἰς Γαλλίαν, ὁπόθεν μεταπωλοῦνται ὑπὸ Γάλλων κερδοσκοπῶν εἰς διάφορα μέρη καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν Γερμανίαν ὡς γνήσια γαλλικὰ ποτὰ.

Ἐν ἐκ τῶν εὐγενεστάτων ποτῶν τοῦ εἶδους τούτου, ἅτινα ἐν γένει ὀνομάζομεν „ροζόλια“ (liqueurs), εἶναι καὶ τὸ maraschino, ὅπερ ἰδίᾳ παρασκευάζεται ἐν Δαλματία καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ τοῦ ὁποίου γίνεται καὶ ἐν τῇ εὐγενικῇ μαγειρικῇ μεγάλη χρῆσις. Τὸ ποτὸν τοῦτο κατασκευάζεται ἐκ τοῦ μελανοκεράσου Mahaleb, τοῦ μέλανος, βράγδους καὶ πικροχύμου καρποῦ τῶν θαμνοειδῶν κερασῶν Mahaleb, ἐκ τοῦ ξύλου τῶν ὁποίων τεχνουργοῦνται αἱ ἀριστα τουρκικαὶ καπνοσύριγγες. Ὅταν αἱ βράγες τοῦ θαμνοειδοῦς τούτου δενδρουλλίου εἶναι ὄριμαί, κοπανίζονται ὁμοῦ μετὰ τῶν πυρήνων (οἷτινες ἐκπέμποῦσιν ἔκτακτον εὐωδίαν) καὶ εἶτα μιγνύονται μετ' ἴσου βάρους ἐκλεκτοῦ λευκοῦ μέλιτος. Τὸ μίγμα τοῦτο ἀφίνεται ἐπὶ τινα χρόνον ἀθικτον μέχρις οὗ ἐπέλθῃ ἡ ζύμωσις, τότε δὲ ἐξάγεται ἐξ αὐτοῦ διὰ τῆς διωλίσεως ἐκπίεσμα τι ὅπερ μένει ἀκίνητον ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος, εἶτα δὲ διωλίζεται δις εἰσέτι, καὶ τότε μόλις τὸ ἐξ αὐτοῦ ἐξαγόμενον νέον ἐκπίεσμα ἀποτελεῖ τὴν κυρίως βάσιν τοῦ maraschino. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐκπίεσμα μιγνύεται ἤδη μετ' ἴσου βάρους ζαχάρεως, εἰς τὸ μίγμα τοῦτο προστίθεται τὸ ἐν τρίτον ὕδατος, τὸ ἐντεῦθεν προκύπτον σιρόμιον διακαθαίρεται μὲ λευκὸν ψῶν, ἀκολούθως βράζεται καὶ πάλιν μέχρι συμπήξεως, τέλος δὲ διηθεῖται διὰ τινος ἡθμοῦ ἐκ φλανέλας, ἀναμιγνύεται μετὰ καθαροῦ οἰνοπνεύματος, καὶ μεταγγίζεται εἰς φιάλας. Ἐν ταῖς φιάλαις δὲ πρέπει νὰ μείνῃ καὶ πάλιν ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος καὶ εἶτα νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν ἐμπορίαν. Ἐκ Τεργέστης λαμβάνει σύμπας ὁ πεπολιτισμένος κόσμος τὸ εὐγενέστατον καὶ ἐκλεκτότατον τοῦτο ποτὸν, τὸ ἀριστον πάντων τῶν ροζολίων, τοῦ ὁποίου τὴν ἐξαιρετικὴν ποιότητα οὐδεμίᾳ παραποίησις ἢ ἀπομίμησις δύναται νὰ φθάσῃ.

ὑπὸ τὴν λέξιν ροζόλια ἐννοοῦμεν ὅλα ἐν γένει τὰ ἀρωματικά οἰνοπνευματώδη ποτὰ (liqueurs). Τὸ κυρίως ὅμως ροζόλιον (rosoglio), ἐν ἐκ τῶν περφημοτάτων ποτῶν τοῦ εἶδους τούτου, κατασκευάζεται ἰδίως ἐν Ἰταλίᾳ ἐξ ἀνθῶν πορτοκαλέας, ἐκ βόδων, καρπῶν, καὶ διαφόρων ἀρωματικῶν φυτῶν. Τὸ Τουρῖνον, ἡ Νεάπολις, ἡ Βενετία, ἡ Βονωνία, Udine, καὶ ἡ Τεργέστη εἶναι τὰ κυριώτερα μέρη τῆς κατασκευῆς τοῦ ροζολίου (rosoglio).

Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν καὶ τὸ ποτὸν κουρατσάο

(Curaçao), τὸ ὁποῖον ὡσαύτως ἐκτιμᾶται πολὺ ὑπὸ τῶν εἰδημόνων. Τὸ ποτὸν τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς ὁμωνύμου νήσου Curaçao, ἣτις κεῖται, ἐν ταῖς δυτικαῖς Ἰνδίασι, παρὰ τὴν βόρειον ἀκτὴν τῆς Βενεζουέλης ἐν τῇ Καραϊβικῇ θαλάσῃ, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὴν κατοχὴν τῶν Ὁλλανδῶν. Τὸ ποτὸν, ὅπερ φέρει τὸ ὄνομα τῆς νήσου ταύτης, παρασκευάζεται ἐκ τοῦ χυμοῦ εἰδους τινὸς πορτοκαλίων, ἅτινα οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ γίνονται τόσον ἐξαιρετα καὶ εὐχυμα, ὅσον ἐπὶ τῆς νήσου Curaçao.

Καὶ ἡ Ῥωσσία ἔχει ὡσαύτως ἰδιόν τι βοζόλιον, ἀρκετὰ περίφημον, τὸ καλούμενον Αλασχ, ἡ δὲ Γερμανία τὸ χρυσόνερο τοῦ Danzig (Danziger Goldwasser). Τὰ χρυσὰ πετάλια, ἅτινα βλέπομεν περιφερόμενα ἐν τῷ ποτῷ τούτῳ, εἶναι πράγματι ἐλασματῖα γνησίου χρυσοῦ, διότι μόνον γνήσιος χρυσὸς δύναται ν' ἀναμιχθῆ μετὰ τοῦ βοζολίου τούτου, χωρὶς τὸ ποτὸν νὰ φθαρῆ ἢ νὰ προσλάβῃ δυσάρεστον γεῦσιν.

Ἡ χώρα, ἐν ἣ γίνεται ἡ μεγίστη χρῆσις τῶν βοζολίων, εἶνε ἡ Σουηδία. Ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐπικρατεῖ τὸ ἔθιμον, νὰ πίνωνται πρὸ τῆς σούπιας πολλὰ καὶ διάφορα βοζόλια, καὶ ἐν ἐκάστῃ οἰκίᾳ εὐρίσκεται διαρκῶς μεγάλη τράπεζα ἐστρωμένη μὲ πολυάριθμα ποτὰ ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων εἰδῶν, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ξενιζόμενοι ἀναγκάζονται διηνεκῶς νὰ πίνωσι.

Ἐνταῦθα δυνάμεθα νὰ μνημονεύσωμεν καὶ ἄλλο τι παράδοξον βοζόλιον, ὅπερ κατασκευάζεται ἐξ ὕδατος. Τὸ ποτὸν τοῦτο εἶνε τὸ καλούμενον „Elixir de Spaa“, ὅπερ εἶνε κυρίως μίγμα οἰνοπνεύματος, ζαχάρους, καὶ τοῦ μεταλλικοῦ ὕδατος τοῦ Spaa. Ἡ πόλις αὕτη εἶνε, ὡς γνωστόν, περίφημος διὰ τὰ ἱαματικά λουτρά της καὶ συχνάζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ Ἀγγλων. Τὰ μεταλλικά της ὕδατα εἶναι πασίγνωστα ὡς ἱαματικά τῆς ὑποχονδρίας, τῶν ὑστερικῶν

παθῶν, τῶν παθῶν τοῦ στομάχου καὶ τῆς ἀδυναμίας τῶν νεύρων. Ὑπὸ τὸ ὄνομα „Eau de Spaa“ ἀποστέλλονται ἐτησίως ἑκατοντάδες χιλιάδων φιαλῶν τοῦ ὕδατος τούτου εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ὡσαύτως πίνεται τὸ ὕδωρ τοῦτο ὡς ἱατρικὸν ἐπὶ τόπου, μεμιγμένον μετὰ ὕδατος καὶ ζαχάρους.

Τὰ βοζόλια ἐν γένει ἔχουσι τὴν σήμερον ἐν τῇ γαστρονομίᾳ μεγίστην σπουδαιότητα, διότι καὶ ἐν τῇ τραπέζῃ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια εἶναι σχεδόν ἀπαραίτητα, καὶ ἐν τῇ καλῇ μαγειρικῇ πρὸς παρασκευασίαν ἐκλεκτῶν ἐδεσμάτων ἀναγκαιότατα. Ὑπάρχουσι μάλιστα ὀρισμένοι κανόνες καὶ γαστρονομικὰ παραγγέλματα περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ πίνωνται τὰ ποτὰ ταῦτα μετ' εὐπρεπείας καὶ χάριτος „avec elegance“, καὶ ἐν τῇ τέχνῃ ταύτῃ μέγιστον κύρος καὶ αὐθεντίαν ἔχει ὁ διάσημος Γάλλος γαστρονόμος Grimot de la Reynière, ὅστις εἰς τὸ θέμα τοῦτο ἀφιερώνει ὀλοκλήρους σελίδας.

Βέβαιον εἶναι ὅτι τὰ γνήσια καὶ ἐκλεκτὰ βοζόλια δικαίως θεωροῦνται καὶ πράγματι εἶναι τὰ ἀριστα καὶ εὐγενέστατα πάντων τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, διότι ἔχουσιν ἀρετάς, δι' ὧν καθίστανται ἀρεστὰ καὶ ἀγαπητὰ καὶ παρ' ἐκείνοις ἔτι, οἵτινες ἄλλως ἀποστρέφονται τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ. Ἐνταῦθα οὐδόλως προτιθέμεθα νὰ ὑπερασπίσωμεν οὐδὲ νὰ δικαιολογήσωμεν τοὺς ποιητὰς ἐκείνους, οἵτινες — πιθανώτατα ἐν καταστάσει ἐλαφρᾶς τινος μέθης — ἐτόλμησαν νὰ παραβάλωσι τὴν ἀπόλαυσιν τῶν βοζολίων πρὸς τὴν ἡδονὴν ἐκείνην, ἣν παρέχει τὸ φίλημα ἐρωμένης νεανίδος, ἐν τούτοις ὅμως αἱ εὐμενεῖς ἀναγνώστριαί, λαμβάνουσαι ὑπ' ὄψιν τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν τοῦ ποτοῦ καὶ τὴν κατάστασιν, ἐν ἣ διετέλουν οἱ ποιηταὶ ἐκείνοι, ὡς ἐλαφρευτικὴν περίπτωσιν, ἅς συγχωρήσωσιν αὐτοῖς τὸ παράπτωμα τοῦτο.

Ο ΔΑΙΜΩΝ.

Διήγημα ὑπὸ **I. I. ΚΡΑΣΣΕΒΣΚΥ.**

(συνέχεια.)

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκλήθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν νὰ πῶσι τὸ τεῖον, καὶ ἡ Ἑλένη μετέβη ταχέως καὶ ἐκάθισε παρὰ τὸ τραπέζιον τοῦ τεῖου. Ὁ ποιητὴς παρηκολούθει αὐτὴν μὲ τὸ βλέμμα, καὶ εἰσῆλθεν ὡσαύτως εἰς τὴν αἴθουσαν νωχελῶς καὶ βραδέως, μὲ τὸ πρόσωπον κατηφές καὶ τεθλιμμένον. Ἡ μήτηρ, ἣτις ἦτο συνειδησμένη νὰ ἀναγνώσκῃ τὰ πάντα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ υἱοῦ της, ἐπέριψε τὴν αἰτίαν τῆς δυσθυμίας του εἰς τὴν ἀνεψιάν. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ Ἀδριανὸς ἤρχισε νὰ ἐπιδεικνύῃ φανταστικὴν τινα, Βυρῶνιον εὐθυμίαν, ἣτις ἐνιαχοῦ ἦτο κάπως ἐπιτυχής. Ἦθελε νὰ εὐφρολογῆ, νὰ ἦνε πικρὸς καὶ δητικὸς. Κατὰ τὴν ἡμέραν ὅμως ταύτην ἀπέτυχεν εἰς τὸ πείραμά του. Ἡ κυρία Δρεβέτσκα, ἣτις δὲν εἶχε τόσον ἐκτακτὸν ὑπόληψιν καὶ σέβας πρὸς αὐτόν, ὅσον ἡ μήτηρ του, μάλιστα δὲ καὶ διετῆρει μικρὰν κατ' αὐτοῦ ἐχθροπάθειαν — ὕψωσεν ἐπανειλημμένως τοὺς ὤμους μετὰ τινος ἀνυπομονησίας. Αἱ εὐφρολογίαι ἦσαν πάρα πολὺ κοπτεραὶ καὶ διὰ τοῦτο ταχέως ἐγένοντο ὀδοντωταί, ἐμαρτύρουν δὲ πολλάκις ἀπειροκαλίαν. Ὁ Ἀδριανὸς, συνειδησμένος πάντοτε εἰς τὴν ἐπιδοκιμασίαν, δυσηρεστήθη. Ἡ Ἑλένη ἐδεικνύετο ἐκτάκτως ζωηρὰ καὶ εὐθύμος. Ἡ συνδιάλεξις ἐστρέφετο ἀδιακόπως περὶ τὸ ταξεῖδιον.

„Παύσετε ἐπὶ τέλος μὲ τὸ ταξεῖδι σας“ ἐφώνησεν ἡ

οἰκοδέσποινα ἀνυπομόνως, „θέλετε μὲ πάντα τρόπον νὰ μᾶς κινήσητε εἰς δάκρυα καὶ νὰ ἐπαυξήσετε τὴν λύπην τοῦ ἀποχωρισμοῦ; Διὰ σᾶς τὸ ταξεῖδι εἶνε διασκεδάσις, ἀλλ' ἡμεῖς θὰ τηκώμεθα ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ σᾶς ἐπανιδώμεν. Μὴ μᾶς ἀναγκάζετε νὰ βυθισθῶμεν προῶρως εἰς τὸ πένθος, διότι ἔχομεν βραδύτερον ἀρκετὸν καιρὸν γὰ πενθῶμεν.“

Ἡ κυρία Κλάρα ἐξέλεξεν ἄλλο θέμα ὁμιλίας καὶ ἤρχισε νὰ ἐγκωμιάζῃ ὑπερμέτρως τὸν Βιλέτσκι διὰ τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας του, καὶ διὰ τὴν θυσίαν ἣν ἀνεδέχθη ὑπὲρ αὐτῶν. Ὁ Ἀδριανὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῆ, νὰ γίνετα ὁμιλία περὶ θυσιῶν.

„Πίστευσέ μου, μητέρα, δι' αὐτὸν εἶνε ἀληθινὴ εὐτυχία νὰ ἐπιτηρῆ πολλὰς ἀποθήκας. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε γεννημένος διὰ τὴν ἐπιστασίαν κτημάτων.“

— „Τί λέγεις αὐτοῦ;“ διέκοψεν αὐτὸν ἡ μήτηρ, δυσηρεστημένη.

„Αὐτὸ δὲν τοῦ ἀφαιρεῖ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀξίαν του“ προσέθηκεν ὁ Ἀδριανὸς ἐπιδιορθῶν τοὺς λόγους του. „Εἶνε τὸ ἰδανικὸν τοῦ γεωπόνου, τοῦ πληρεξουσίου, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς μᾶς ἐπεμψε.“

Ἡ ἐσπέρα εἶχεν ἤδη ἀρκούντως προχωρήσῃ, ὅτε ἤρχισαν νὰ ἀποχαιρετιζῶνται. Ὁ Ἀδριανὸς ἐγένετο πάλιν εὐθυμότερος.